

Fitxa tècnica

Guió Berta Camprubí, Anna Celma, Núria Gebellí, Estel-la Marcos, Meritxell Rigol **Fotografia** Montse Giralt **Música** Pere Tió **Durada** 49 min
Gènere Documental **Llengües** Espanyol

Sinopsi

La María treballa d'interna, cuida 24 hores una persona gran a Tarragona, amb el cap posat a tenir cura del seu pare a l'altra banda de l'Atlàntic. La Lucelly cuida, des del bon dia fins al petó de bona nit, la filla d'una família de ciutat, mentre les seves creixen al camp. La Luz Myriam necessita que la seva mare cuidi les netes i així ella poder seguir lluitant en defensa del riu Magdalena ara que, desplaçada del territori on pescava, subsisteix com a treballadora de la llar.

Crítica

Dones que migren per cuidar en un altre país

La María Osorio va deixar de cuidar a Colòmbia el seu pare gran, malalt i va travessar l'Atlàntic per tenir cura a Tarragona, les 24 hores, d'una persona gran. Com ella, milers de dones deixen les seves terres i els seus éssers estimats per subsistir com a treballadores de la llar en altres països. Però, qui supleix el buit que elles deixen quan migren? Aquesta és la conjuntura que posa sobre la taula **Cuidar entre terres**, un documental realitzat per sis dones que s'endinsa en dures situacions viscudes principalment per dones.

[...]

«La llei d'estrangeria no ens permet desenvolupar-nos laboralment. No et permet empadronar-te. Per exemple, les que treballen de manera interna no poden empadronar-se en el lloc de l'ocupador i estan al limbe. I molts cops se'ls captura el document d'identitat», denuncia Rocío Echeverría, membre de Sindillar, Sindicat de Treballadores de la Llar. «Jo vaig fer activisme al Perú i després arribava a casa meua on m'esperaven la meua filla i la meua mare. Però aquí no. Et rebentes l'esquena i arribes a una habitació en què no et rep ningú», manifesta. No obstant això, **Cuidar entre terres** no se centra només «en les històries més emocionals de la distància que pot haver-hi amb els que estimes, sinó que també volem assenyalar responsabilitats, la de l'Estat espanyol i altres estats d'Occident», apunta la Núria.

En aquest sentit, parla de la Luz Myriam, pescadora a Colòmbia. «En un moment determinat va arribar una empresa amb capital espanyol i italià, va posar una presa al riu Magdalena, on ella pescava, la qual cosa va fer que tota l'economia que hi havia al voltant del riu canviés i per tant ella va haver d'emigrar a la ciutat. Aleshores volem mostrar la responsabilitat d'aquestes empreses de l'Estat espanyol a països del Sud global».

Aquest és justament l'altre dels punts que reflecteix el documental, la migració interna de les zones rurals cap a les ciutats, abans de marxar cap a Europa o als Estats Units. «És com una roda. L'Estat espanyol té un impacte en el territori allà, les empreses tenen un benefici que la població autòctona no veu, però els afecta directament. I aquestes dones han hagut de canviar totalment la seva vida per l'impacte d'un país estranger. És una cadena de la qual nosaltres veiem l'última baula», ressalta la Núria. Així mateix, es fa palès el canvi de societat que es viu a Occident. «En el moment en què les dones d'aquí surten al mercat laboral deixen un buit de cures que també s'ha d'omplir i és quan l'Estat s'aprofita de dones migrades que venen a treballar en condicions precàries. És un problema social», comenta la Núria.

Per la seva banda, la Rocío explica com des de Sindillar tracten de trobar-se «des del feminisme. D'empoderar les dones migrants. No som una empresa intermediària de feina ni rebem finançament però fem una guardiola i la donem a aquella companya per al metro o per a l'alimentació del seu fill. I els dijous fem un menjar entre totes. Sense dependre de ningú, que és una cosa que ens enorgulleix i molt menys d'una tutela masculina».

[...]

Gloria Aznar - diaridetarragona.com